

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στὰ κιάκια τῶν πλα-
τειῶν Συντάγματος, Ὁμιονίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρειῶν), Σταθ-
μοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμιό-
νοια).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρ-
χίες καὶ τριμηνίους ἀνδρομνίτες, μὲ διὰ
δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΕΖΙΛΕΜΑ

τῆς δὴνεν Διευθύνσεως δὲν τὸ γυμνάσιον
θυμηθῆτε τί ἐφώναξε ὁ «Νουμάς» ἐδῶ καὶ πέντ
μῖνες! Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως; Ὁ τύπος σύσσω-
μος ἀνέλαθε συστηματικῶς τὴν ὑποστήριξίν της.
Ἡ Κυβέρνησις περιωρίσθηκε νὰ διορίσῃ ἕναν ἀντι-
πρόσωπόν της σ' αὐτὴν τὸν κ. Λιακόπουλον, καὶ
σταύρωσε ἔξω νὰ χέσῃ της. Τὸ Παλάτι, ἔστω
καὶ ἡμιεπισήμως, παρενέβηκε σὲ ἐγκαίνια της
Ὁ κ. Κορδέλλας καὶ οἱ ἄλλοι κύριοι, οἱ ὅποιοι ψο-
φῶνε γιὰ ρεκλάμα —ἀνέξοδη ρεκλάμα πάντοτε, νὰ ἐν-
νοοῦμεθα!— οἱ ὅποιοι σήμερον στὴν μπόρα ἔγιναν
ἀφαντοί, τὴν ἔθεσαν ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκέπην
τῶν πτερύγων των. Κ' ἐστὶ τὸ μπαγιατοπαζαροῦ τοῦ
Ζαππείου ἐποζάρισε γιὰ λίγο καιρὸ, ἔγδαρε ἀρκετὸ
κοσμάκι καὶ κατέληξε σήμερον σὲ μπουρλί τῆς πτω-
χεύσεως.

Καὶ δὲν μπορούσε παρ' αὐτοῦ νὰ καταλήξῃ μιὰ
ἐπιχείρησις ποῦ ἐστηρίζανε ἅπαντες δὲ ρεκλάμες
τοῦ Πίγκ καὶ στοῦ νοήμονος κοινῶ τὴν ἀφέλεια.
Τί φωνάζουν σήμερον οἱ ἐφημερίδες ἐναντίον της
καὶ δὲ βουδαινοῦνται; Τί δυσκολεύεται ἡ Κυβέρ-
νησις νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ χρηματικῶς, ἀφοῦ ἐπέ-
τρεξε τὴν δημιουργίαν της; Γιατί τὴν ἀφάνουν ἐστὶ
στὴν τύχη της καὶ τὴν κακομοιριά της;

Ὁ κ. Κορδέλλας θὰ πάρῃ τὸ καπελάκι του, θὰ

χαιρετίσῃ φιλομειδέστατα τὸ ἀμαρτωλὸ χτίριο καὶ
θὰ τραβῇ σπιτάκι του. Οἱ διευθυνταὶ της, ὑποδι-
ευθυνταὶ της καὶ ἀνθυποδιευθυνταὶ της θὰ τρεπώ-
σουν ὅσον παρὰ περισσότερο ἡμπορέσουν καὶ τρέχα
νὰ τοὺς πιάσῃ ἔξω. Οἱ δανεισταὶ της θὰ κατα-
σχέσουν ὅ,τι βρῶν μπροστὰ τοὺς.

Οἱ δυστυχισμένοι ὅμως ἐκθέτουν ποῦ πιάσθηκαν
σὺν τῷ ποντὶ σὲ τὰ ἔξω, μὲ τίς ρεκλάμες, κ' ἐ-
στειλάν τὰ πράγματά τοὺς κ' ἐξόδευσαν τὰ μαλλο-
κέφαλλά τοὺς, κ' ἐπίστειψαν πῶς κατὰ τὴν κερδίσουν
ἀπ' αὐτὸ τὸ τοῖφουτ πανηγύρι, τί ὀλογοῖνουν;
Ποιὸς θὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ καὶ τὸ σπουδαιότερο
ποιὸς θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ πάρουν τὰ πράγματά
τοὺς πίσω. Ἄν ἐννοεῖται πρόκειται νὰ τὰ πάρουν
ποτέ;

Ντροπὴ! Ντροπὴ! μέσα στὴν πρωτεύουσα,
τὴν ὁποῖαν θέλουμε νὰ τὴν λέμε καὶ καρδιά τοῦ
Ἑλληνισμοῦ, νὰ γίνονται τέτοια μασκαράλίκια.
Ντροπὴ νὰ ἐγγελιοῦνται δικοὶ μας καὶ ξένοι τόσο
χονδροειδέστατα! Ὁ τύπος ἔχει καθῆκον νὰ βου-
δαθῇ. Καὶ ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει δίχως νάμνησιν
καὶ νὰ χάνεται σὲ ἀγνοεῖς συζητήσεις, νὰ ἐγκατα-
σταθῇ ἐπισήμως ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ παραδώσῃ σὸν
καθένα τὸ ἐκκαμὶ του, ἐμποδίζοντα μ' αὐτὸν τὸν
τρόπον τὴν μ. πρᾶσι τῶν λαφύρων γιὰ τὴν ὁποῖαν
κατὰ ἀρχὴν νὰ συγκεντρώνεται.

ΚΑΠΟΙΟΣ

φίλος μας ὑπογράφόμενος Χατζηδρόκους μᾶς ἐ-
στειλε ἕνα τσουχτερὸ ἐπίγραμμα γιὰ τὸν κ. Χα-
τζηδάκι, συνοδευμένο μὲ τὴν ἀκόλουθη σημείωσις:

«Ὁ κ. Χατζηδάκις ἀπευθύνθη στὴν Ἀκαδη-
μία τοῦ Βερολίνου κ' ἐζήτησε νὰ τοὺς διαβάσῃ ἕνα
ποιο ἀνάγνωσμά του εἰς ἀπάντησιν τοῦ κ. Κρουμπά-
χερ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τοῦ ἀπάντησαν μ' ἕνα
ὄχι ξηρότατο.

Νὰ καὶ τὸ ἐπίγραμμα:

«Ἐνα ποῦλακι κίθουνταν under der Linden κάπου,
καὶ τραγουδοῦσε κ' ἔλεγε μ' ἀνθρώπινη λαλίτσα,
Μπρὲ Χατζηδάκι, μπρὲ Ζουρλέ, δὲ κάθουνταν στ' αὐγὰ σου
Μόν' γύρευες νὰ μᾶς ἐρθῇ καὶ στὴν Ἀκαδημία
νὰ μᾶς διαβάσῃς ξέψαλμο γιὰ τὸν καλὸ Κρουμπάχερ!
Καὶ τοῦγραφαν κάλλιο νὰ πῆς στὴν ἐκκλησιὰ, κατ' ἐμὲν,
νὰ σὲ διαβάσῃ, ἕνας παπᾶς, γιατί σωστὰ δὲν τᾶχει.

Χατζηδρόκους

ΤΟ ΚΑΗΜΕΝΟ

τὸ παιδί! δὲν τᾶφήνουν ἤσυχο ἐκεῖ ποῦ θάφτηκε;

Τὰ σπλάχνα του τὰ παράλαβαν ἀπὸ τὴν μιὰ
μεριὰ οἱ γιατροὶ γιὰ νὰνακαλύψουν μέσα σ' αὐτὰ
τὸ φάρμακον ποῦ τόρερε σὸν τάφο, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη
μεριὰ οἱ δημοσιογράφοι γιὰ νὰυξήσουν τὴν κυκλο-

φορία τοὺς, ἀγωνιζόμενοι νὰνακαλύψουν μέσα σ'
αὐτὰ ἔρωτα φανταστικὰ καὶ μυθιστορηματικὰ πε-
ριπέτιες!

Νὰ τὸ δῆτε! Λύριο μεθαύριο θὰ βγῇ στὴ
μέση καὶ κανένα ἐκδότῃ νὰ διαλαλήσῃ στοὺς δρό-
μους μὲ πεντάλεπτα φυλλάδια τοὺς ἔρωτας τοῦ
Αἰκάντος καὶ τῆς Ἑλένης. Ἐκεῖνος εὐέλπει, ἐκεῖνη
μοδιτροῦλα. Καὶ νὰ πεθάνῃ ὁ εὐέλπει φαρμακω-
μένος, ἀπὸ ἀγάπη! Εἶνε τόσο δελεαστικὰ ὅλα
αὐτὰ καὶ τραβᾶνε τόσο τοὺς ἀναγνώστες!

Μήπως δὲν ἔγινε τὸ ἴδιον μὲ τὴν Μάρνη καὶ μὲ
τὸν Μιμῆκο;

Ἡ δουλειὰ τῶν «Δύο Καρδιῶν» ἐπαναλαμβάνε-
ται καὶ τίποτε παραπάνου.

ΑΞΙΖΕΙ

μιὰ σύστασι θερμὴ ἡ Ἑμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ
Ἀκαδημία τοῦ κ. Ὁθωνος Γουστοπούλου, ἡ ὁποία
τόσα Ἑλληνόπουλα ὡς τώρα ἔσωσε ἀπὸ τὴν ὑπαλ-
ληλικὴ διακονία καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπιστημονικὴ λώβα.

Ἀντιπανεπιστήμιο τὸ ἐκάλεσε ὁ κ. Γαβριηλί-
δης τὸ ἐθνικώτατο αὐτὸ ἴδρυμα καὶ σωστὸ ἀντι-
πανεπιστήμιο εἶναι, ἀφοῦ αὐτὸ θὰ μᾶς βγάλῃ τοὺς
δουλευτάδες ποὺ θὰ πνίξουν μὲ τὴ δουλειὰ τοὺς τὰ
λόγια τῶν ἀεροκοπανιστᾶδων τοῦ σκορπάει κάθε
χρόνον σ' ὅλον τὸν Ἑλληνισμό τὸ φλογερὸ κα-
μίνι μας.

Κρίμα μονάχα ποῦ οἱ γονεῖς δὲν ἐνοίωσαν ἀ-
κόμη καλὰ καλὰ τὴν εὐεργετικὴ ἀποστολὴ τῆς
Ἑμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας καὶ δὲν
ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν σ' αὐτὴν τὴν σωτηρίαν τῶν
παιδιῶν τοὺς. Κρίμα καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὸ
ἔθνος!

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟΙ

κ' ἐθνικώτατοι οἱ λόγοι ποῦ ἀναγκάζουν τὸν κ. Δη-
λιγιάννη νὰ ζητήσῃ μὲ κάθε θυσία τῆς Βουλῆς τὴ
διάλυσιν.

Μᾶς τοὺς εἶπε ὁ ἴδιος κουδεντιάζοντας μὲ τὸν
ρεπόρτερ κάποιον: Ἀθηνᾶϊκῃς ἐφημερίδας, καὶ εἶναι
πραγματικὰ ὑπεράξιοι ν' ἀπαθανατισθοῦν.

Ἀκούστε τοὺς!

—Ὅταν, εἶπε, τοιαῦτα μεγάλα ζητήματα,
οἷον τὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Συντάγματος, τὸ Οἰλο-
νομικὸν καὶ τὸ Μακεδονικὸν τίθενται μετὰ τόσης
δυσότητος ἀντιμέτωπα τοῦ ἔθνους, ἡμεῖς οὐδόλως
δυναμέμεθα νὰ σκεπτόμεθα πῶς θὰ ἐξοικονομήσωμε

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΟΥΜΠΑΧΕΡ

Ὁ ἑλληνοιστὴς James Hope Moulton, καθη-
γητῆς στὸ Didsbury College τοῦ Μάντσεστερ,
γράφει σπουδαία κρίσιν στὸν «Expository Times»
(ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα ἀγγλικά περιοδικὰ γιὰ τὸ
πολύκροτο ἔργο τοῦ Κρουμπάχερ. Τὸ μεταφράζουμε
ὅλο τὸ ἔθροισμα.

«Ἐνα μέρος μονάχα τοῦ μεγάλου τούτου τόμου
ἔχεισημασίαν γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Expository
Times». Κ' ἔχει σημασίαν, πρῶτα ἐπειδὴ ὁποῖος
σπουδάζει τὰ ἑλληνικά τῆς Νέας Διαθήκης θέλει
δὲ θέλει πρέπει νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ σημερινὰ ρω-
μαϊκὰ, ἀλήθεια ποῦ πρώτη φορὰ μισοφάνηκε πρὸ

τριάντα χρόνια στὸν ἀγγλικὸ «Winer» (γραμματικὴ
τῆς Νέας Διαθήκης) μὰ κατάντησε θεοφάνερη ὅταν
οἱ πάπυροι ἔλυσαν τὸ πολυκαιρὸ αἰνίγμα, «ποία εἶ-
ναι ἡ καθαρὸ φύσις τῆς διαλέκτου τῆς Νέας Δια-
θήκης». Τὸ βιβλίον τοῦ Κρουμπάχερ ὅμως ἀγγίζει
καὶ ἄλλο πρόβλημα, ποῦ ἔχει μεγάλη σπουδαιό-
τητα γιὰ ὅσους ἐπιθυμοῦνε νὰ κυκλοφορῇ τὸ Βαγ-
γέλιο στὴν Ἑλλάδα σὲ γλῶσσα ποῦ τὴν νοιώθει
ὁ λαός. Τέλος μᾶς θυμίζει ἀνάλογα ζητήματα
καὶ γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας: ποῦ θὰ
ταίριαζε καλλίτερα γιὰ τὸ δικὸ μας λαό: ἂν θὰ
νοιώθηκε δηλαδὴ καλλίτερα τὴν παλιὰ φιλογολικὴ
ἀγγλικὴ μετάφραση, ἢ τὴν καινούρια ἐπιθεωρη-
μένη μετάφρασή μας, ἢ τὴν ἀπλὴ σημερινὴ διά-
λεχτο τοῦ Dr Weymouth καὶ τῶν ἄλλων μεταφρα-
στῶν τοῦ ἐκδοτοῦ αἰῶνα.

Ὁ δόκτωρ Κρουμπάχερ δὲ χρειάζεται νὰ τὸν
συστήσωμε σὸν παραπολὺ μικρὸ ἀγγλικὸ κύκλο
ποῦ σπουδάζει τὰ μεταγενέστερα ἑλληνικά. Ἦ
μεγαλόχτιστή του ἱστορία τῆς Βυζαντι-
νῆς Λογοτεχνίας, καὶ τὸ Byzantini-
sche Zeitschrift ποῦ βγάζει εἶναι ἀρκετὰ πιστο-
ποιητικὰ γιὰ τὸν ἐξοχώτερον σοφὸ τοῦ καιροῦ μας
σὲ ἀντικείμενον ποῦ ὁ ἴδιός του μέγα μέρος τοῦ
νὰ θεωρεῖται σήμερον ὁ ἀξιωματικὸς. Τὸ ἀνάγνωσμα

ποῦ ἔχουμε μπροστὰ μας εἶναι ἴσως παραπολὺ
πλατεῖα ἀνάλυσις τῆς πρωτότυπης μορφῆς του.
Καθὼς εἶναι τώρα τυπωμένο, χρειάζεται ἐφτά ὥρες
διάβασμα, καὶ μ' ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν πει-
στικότητα φαίνεται ὅτι πολὺ διεξοδικό. Εἶναι ἕ-
να «Προτρεπτικὸς πρὸς Ἑλληνας», μιὰ ὑπερά-
σπισιν γιὰ τὴ γνήσια νέα Ἑλληνικὴ ἀντὶ τῆς
«μοῦσις» τῆς καθαρῆς ποῦ δίνει τὰ ἑλληνό-
παιδα μὲ τὰ φύσις δεσμά της ἀπὸ πρωτοπατή-
σους σὲ Σχολεῖο. Οἱ σημερινοὶ Ἑλληνες, (ἐπὶ
κεφαλῆς τοὺς, παράξενον νὰ τὸ ποῦμε, ὁ μεγάλος
Χατζηδάκις, ποῦ δούλεψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλ-
λον σοφὸ γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τῆς Νεο-
ελληνικῆς), ἀφανίζονται γιὰ νὰ περιορίσουν τὴ
φιλολογία, ἀκόμη καὶ τὴ δημοσιογραφία στὴν
«καθαρή» τὴ διάλεκτον. Ὅριστε πρόχειρον συνταγί-
της: Πάρε ἕνα κημμάτι Ἀττικῆς, κόψε τίς εὐ-
χτικῆς, βάλε ἀντὶς ἀπαρέμματα τὸ νὰ μὲ ὑπο-
ταχτικῇ, μεταχειρίσου τὸ ἄς καὶ τὸ θὰ καὶ τὸ
δὲν καὶ μερικὰ ἄλλα παραδεγμένα ἰδιώματα,
καὶ λέγε πῶς τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ «καθάρια»
γλῶσσα τοῦ Πλάτωνα κατεβασμένη στὴν ἐποχὴ
μας. Ἄν ἔχῃς νὰ πῆς γιὰ πράγματα ποῦ ὁ Πλά-
τωνας δὲν τὰ γνώριζε, σκάρωνε μακρονοήματα
τὴν ἀμαρτωλοῦς καὶ ἀξιομνηστικῆς.

όλιγον χρόνον διὰ νὰ παρασκευασθῶμεν διὰ τὰς ἐκλογάς».

Αὐτὰ εἶναι τὰ λόγια. Καὶ τὸ συμπέρασμά τους: Πρέπει νὰ γίνουν ἐκλογαὶ γιὰ ν'ἀναστηλωθῇ τὸ Σύνταγμα, ν'ἀνθίσουν νὰ οἰκονομικὰ καὶ νὰ σωθῇ ἡ Μακεδονία.

Τὴν πολιτικὴν αὐτὴ δὲν θέλουμε νὰ τὴν ποῦμε ἀντεθνική, γιατί δὲν μᾶς ἀρέσουν τὰ παλαιὰ λόγια. Τὴν λέμε μονάχα κομπογιαννίτικη καὶ θαρροῦμε πῶς τῆς δίνουμε τὸν ἐλαφρότερο χαραχτηρισμό.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΕΝΑΣ

κινδυνεύει νὰ μείνῃ πάλιν ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἀν πιστέψουμε τὴν «Ἐστία», ἡ ὁποία τὸν συμβουλεύει νὰ προτιμήσῃ τὴν ἀβεβία θέσι—καὶ ὀλίγο ἔρμα φροδιτικὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἡμισυπολιτευσεως καὶ ἡμιαντιπολιτευσεως ποὺ ἔχει σήμερα,—ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ζητάει καὶ ὀνειρεύεται νὰ κατακτήσῃ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς.

Νὰ πατηθῇ τόσο οὐκρά κ'ὁ τέτραπέρατος Γορτύνης καὶ νὰ τὴν πάλῃ τόσο χοντρά ἀπὸ τὸν κ. Ράλλη!

Πᾶσι νὰ γάστῃ κανένας τὸ μυκλὸ του, ὅταν μάλιστα εἶναι γνωστὸ τὸ εἰς βάρος του ἀποτέλεσμα ποὺ θάξῃ ὁ ἐμφύλιος αὐτὸς πύλεμος ποὺ ἄρχισε μεταξὺ Ράλλη καὶ Ἐθναρχῆ.

ΤΟΝ ΚΡΙΤΩΝΑ

τοῦ Πλάτωνος, μεταφρασμένον στὴν Ἑθνικὴ μας γλῶσσα ἀπὸ τὸν διανεργάτη μας κ. Γ. Σταμιόπουλο, θάρξουμε νὰ δημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο, στὴν ἐπιφυλλίδα μας.

Ὅταν ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε τὸν «Τίμωναν» τ. ὁ Λουκιανὸς, εἶπαμε γιὰ ποιοὺς λόγους προτιμῶμε καὶ θὰ προτιμῶμε γιὰ ἐπιφυλλίδας μας, μεταφράσεις ἀρχαίων συγγραφέων. Τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν θὰ τοὺς ξαναποῦμε σήμερα. Οὔτε πάλι γιὰ τὸν «Κρίτωνα» θὰ μιλήσουμε. Ὅσοι παρακολουθοῦν τὴν μετάφρασί του καὶ ἀναλογισθῶν τὰ σημερινὰ μας χάλια καὶ τὴν ἀδιαφορίαν ποὺ δείχνουμε στὸν νόμον καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν καθαρότητα Πλατωνική, ποὺ τρέφουμε στὴν πατρίδα μας, θὰ παραδεχτοῦνε πῶς ἐπρεπε νάκουστῇ τώρα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ, ἡ φωνὴ τοῦ γερο-Σωκράτη καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ πῶς δημιουργοῦνται οἱ καλὲς Πολιτεῖες καὶ πῶς τὰ ἔθνη δυναμονοῦνε.

Ὁ «Κρίτωνας» εἶναι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ καλοῦ πολίτου. Γιὰ τέτοιο σὰς τὸ προσφέρει ὁ «Νουμάς». Διαβάστε το καὶ δὲν θὰ χάσετε. Διαβάστε το ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ πεισθῇτε πόσο

καλοταϊριάζει μεταφρασμένον στὴν Ἑθνικὴ μας γλῶσσα, ὁ Πλάτωνας καὶ πόσο χαριτωμένος, ἀπλὸς καὶ εὐκολονόητος εἶναι ὁ μεγάλος μας φιλόσοφος ποὺ οἱ δασκᾶλοι μας κατασκοτώνονται νὰ μᾶς τὸν παρουσιάσουν στρουθὸν καὶ σχολαστικὸν καὶ ἀκατανόητον.

Διαδίδουμε στὸ «Φῶς» τῆς Σάμου τὴν «Ἀπολογία τοῦ Σωκράτη» μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ «Φωτός» κ. Γ. Καρατζᾶ καὶ θαρροῦμε πῶς ἀπολοῖται μπροστὰ στοὺς δικαστὰς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ μὲ γνῶσιν καὶ μὲ κρίσιν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ χαραχτηριστικὸν τῆς κλασσικῆς ἀπλότητος: Νὰ λέῃ κανένας μεγάλα πράγματα, μὲ λίγα καὶ μὲ ἁπλὰ λόγια. Τὸ ἀντίθετον, εἶναι τὸ χαραχτηριστικὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς παραδεδουμένης.

ἜΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΣΥΝΟΛΥΤΟΙ

Κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πλάτωνος καὶ καμμιὰ ἀπὸ τὰς περικαλλεῖς Ἀθίδας τοῦ κισλαραγὰ τῆς ποιήσεως κ. Νέη δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ κάμουν ἡ κομπανία τῶν Ἀμερικανῶν ζυπολύτων— ἑνας κύριος, ὁ κ. Ραϊμόνδος Ντούκμαν καὶ δύο δεσποινίδες, ἀδελφαὶ του, ἡ Ἰσιδὼρ καὶ Ἑλισαβετ Ντούκμαν— ποὺ μᾶς ἤλθον προχθὲς ἀκόμη, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ ἀπὸ ποῦ, διὰ νὰ μᾶς ἐπιδείξουν τὰ γυμνά των σφυρὰ καὶ τὰς τρυφεράς κνήμας των.

Ἄν ἐνδύονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μ' ἐλαφροὺς πετάσσους καὶ μὲ πέδιλα καὶ μ' ἐξώμους ἐσθῆτας καὶ μὲ κοντὰ πανταλόνια—τὸ τελευταῖον ἀναφέρεται μόνον πρὸς τὸν κ. Ραϊμόνδον—ἀπὸ ἔρωτα πρὸς τὸν κλασσικισμὸν ἢ ἀπὸ μοναχικὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος— φεῦ! κακὴν Φιλαδελφεῦ, καὶ νὰ μὴν εἶσαι ἐδῶ νὰ τοὺς ἰδῇς καὶ νὰ λιποθυμήσῃς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν!—δὲν γνωρίζω. Ἢ καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζα, δὲν θὰ ἐνθουσιαζόμουν καθόλου.

Τὰς πτυχώσεις τῆς ἀρχαίας ἐσθῆτος μοῦ ἀρέσκει νὰ τὰς θυμᾶμαι μέσα εἰς τὰ Μουσεία, εἶμαι δ' ἐξ ἄλλου τόσο ὀστερικὸς ὥστε θὰ πένθησα ἀπὸ τὸν φόβον ἂν ἐβλεπα μέρα μεσημέρι ἐν μέσῃ πλατεῖᾳ Συντάγματος περιπατοῦντας μὲ τὸ ἀδαιμαῖον κοστουμὶ των τῶν Ἑρμῶν τῶν Ἀντικυθέρων καὶ τὴν Μαινάδα τὴν στολιζοῦσαν τὴν αἰθούσαν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ.

Ἐπειτα, κύριοί μου, καὶ ἂν ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ

ἀρχαῖον κοστουμὶ, μήπως μὲ αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἐπανεέλθωμεν καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ζωὴν; Τὸ ρᾶσο δὲν κάμνει τὸν παπᾶ, καὶ ὁ πέτασσομὲ ὄλην τὴν κλασσικὴν ἀρματωσίαν του. δὲν κάμνει τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Συναλὺτος καὶ αἱ γυμνοτράχηλοι ἀδελφαὶ του, ἐσπευσαν νὰ μᾶς διαβεβαιώσουν,—διὰ μέσου τῶν ὑπαρχρεωτικωτάτων ρεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων—ὅτι ἄλλοι λόγοι καθαροὶ ὑγιεινοὶ καὶ ἐπαγγελματικοί, τοὺς ὥθησαν εἰς τὸ ἀπονενοημένον αὐτὸ διάβημα.

Ἡ μία ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Ντούκμαν ἔχει δημιουργήσει νέον εἶδος χορῶν, τοὺς κλασσικοὺς χορούς, καὶ ἤλθεν ἐδῶ διὰ νὰ σπουδάσῃ εἰς τὰ ἀγγεῖα καὶ τὰ ἀνάγλυφα τῶν Μουσείων μας διαφόρους στάσεις, ἀπαιτιῶν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς. Ταυτοχρόνως ὅμως καὶ αὐτὴ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς εἶνε θιασῶται τῆς φυσικῆς ζωῆς, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐννοοῦν ν'ἀνεχθοῦν τὴν τυραννίαν οὔτε τοῦ κορσέ, οὔτε τῶν βαρέων ἐνδυμάτων, οὔτε τῶν στενοχώρων σαρκινῶν.

Οἱ Ντούκμαν τὰ κατήργησαν ὅλ' αὐτὰ τὰ δεσμά τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐνεκολπώθησαν κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς τὸ ἀρχαῖον ἐνδύμα. Εὐχὲς τους!

Νὰ τίθεται κανεῖς ὑπεράνω τῶν προλήψεων καὶ ὑπεράνω τῶν γελοίων ἀπαιτήσεων τοῦ κακῶς ἐννοουμένου καὶ ἐφαρμιζομένου πολιτισμοῦ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ δι' αὐτὸ οἱ Συναλὺτοι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μ. Βρετανίας εἶνε ἀξιοθαύμαστοι.

Ἐν τούτοις οἱ Ντούκμαν δὲν εἰν' ἐγωῖσταί. Δὲν ἀρκοῦνται νὰ πολεῶσιν μόνον αὐτοὶ τὴν ἐλευθερίαν ζωὴν. Ἐπιθυμοῦν νὰ προσελκύσων καὶ ἄλλους καὶ νὰ τοὺς πειθαναγκάσων, διὰ τοῦ παραδείγματος των, νὰ ζοῦν καὶ αὐτοὶ ἐλεύθερα. Καὶ δι' αὐτὸ ἐνεργοῦν ἐν εἶδος προπαγάνδας, περιφερόμενοι ἡμίγυμνοι ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, ἐπιδεικνύοντες ὅτι ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὰς Ἀστυνομικαῖς διατάξεις νὰ ἐπιδείξουν ἐκ τοῦ σώματος των—ὁ κ. Ραϊμόνδος τὰς κνήμας του, αἱ δεσποινίδες ἀδελφαὶ του τὸ τρίτον τῆς ράχους των καὶ τοὺς πόδας των—παριστάνοντες ἀρχαῖα δράματα, χορεύοντες κλασσικοὺς χορούς καὶ ἰδρύοντες συλλόγους καὶ ἐταιρίας.

Ἴσως νὰ προσπαθήσων νὰ ἰδρῶσιν κανένα σύλλογον καὶ ἐδῶ, ἀφοῦ θὰ μᾶς μείνουν τρεῖς ὁλόκληρου μηνῆς.

Ἄν δὲν τὸ κατορθώσων ὡς ἡμίγυμνοι, νὰ εἰσθε

τράινον. Ἐξ ἡλικιών παιδὶ μαθαίνει στὸ σχολεῖν νὰ λέῃ ὁ μὲς ἔχει πόδας, καὶ σὺν ἔρῃ σπῖτι. ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη, θὰ πῇ τὸ ποντίκι ἔχει ποδάριον. Κατὰ τὴν σωστὴν γλῶσσαν θὰ πῇ, μία βαθμὶς τῆς κλίμακος ἐθραύσθη· στὴν καθημερινὴν ζωὴ ὅμως λέει ἑνα σκαλοπάτι ἐσπασε. Πρόσθεσε σ' αὐτὰ τὸν κόπο ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ μάθῃ τὸ ἑλληνόπαιδο πότε ἡ ἱστορικὴ ὀρθογραφία ἀπαιτεῖται, καὶ πότε η, ι, οι, ἦ υ, καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ μιὰ καὶ μονάχην φωνή,—ἐπειδὴ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα σήμερα εἶναι ὅσο καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἀντιφωνητικὴ—καὶ γίνεται φανερό πῶς τοῦ παιδιοῦ δὲν τοῦ μνήσκαι καιρὸς γιὰ νὰ μάθῃ καὶ ἄλλο τίποτε πλεονέχσιμο.⁽¹⁾ Ὁ κοινὸς λαὸς δὲν μπορεῖ

(1) Ὁ Κρουμπάχερ παραλλήλῃς τῇ νέᾳ φιλολογικῇ διέλεχτο μὲ τὸ τι θὰ εἴταν ἡ Γαλλικὴ, ἂν ἐτομολογικὰ γύριζε πίσω πρὸς τὴν ἑλληνικὴν καὶ γινόνταν ἀνακάλυμμα ἀπὸ παλαιοὺς καὶ νεώτερος λέξεις, μὲ λατινικὰς ὅμως πάντα κλίσεις καὶ συζυγίας. Ὁ Μασταλιώτικος ὕμνος λ. γ. ὁδρχίζε ἔτσι Ambulemus infantes de illa patria illud diurnum de gloria est adripatum! Ἄς φανταστοῦμε πῶς καὶ ἐμεῖς οἱ Ἄγγλοι ἀναγκαζοῦμαστε νὰ βροῦμε ἢ νὰ ἐφεύρουμε Ἀγγλοσαξωνικὸ ὄρο γιὰ καθέτις, καὶ νὰ ξαναφέρουμε ὅλες τὰς Ἀγγλοσαξωνικὰς κλίσεις, νὰ ἀποφέρουμε ὅμως καθὼς προφέρουμε σήμερα! Ἰσα

νὰ καταλάβῃ καμμιὰ Κυβερνητικὴ προκήρυξη. Σὲ μιὰ ναυμαχίᾳ ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴν ποὺ ἂν δὲν τῆνε μεταφράζε ἀμέσως ἑνας ναύτης θὰ προξενούσε ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα, προσπαθῶντας νὰ δώσῃ τὴν φιλανθρωπικὴν τῆς βοήθειαν στοὺς φυλακισμένους καὶ στοὺς ἀρρώστους τῶν νοσοκομείων, βρῆκε πῶς ἡ Νέα Διαθήκη τοὺς εἶταν ἀκατανόητη. Ἐβλεπε λοιπὸν καὶ τῆς κάμανε μιὰ καινούρια μετάφραση, καὶ αὐτὴ ὅμως μὲ τὸν καὶ θαρσύνοντος ποὺ δὲν ἀνταποκρινότανε ὁλότελα στὸ σκοπὸν τῆς. Κατὰ τὸν Κρουμπάχερ εἶτανε πλεονέκτημα ἡ γλῶσσα τῆς καὶ ἀπὸ τῆς μετάφρασης τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας τοῦ 1829. Λίγο κατόπι μιὰ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα δημοσίεψε μέρος τοῦ Βαγγελίου στὴν μιλημένην, μεταφρασμένην ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Πάλλη. Αὐτὴ πάλι βρέθηκε παραπολὸ κοινὴ, καὶ φαίνεται πῶς ἔχει χυδαῖες φράσεις ποὺ μπορεῖ νὰ πειράξουν ἕναν εὐσεβεῖ.⁽²⁾ Κατὰ πόσο

ἴσα αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναλογία, μόνον ποὺ οἱ Ἕλληνες πηγαινόμενοι χίλια χρόνια πρὸ πρὸς ἀπ' ὅ,τι θὰ πηγαινόμενοι ἐμεῖς.

(2) Π. γ. στὸ Μαθαῖο 45, τότε τὸν ἐπῆρεν ὁ διὰβολος χτυπᾶς σὰ βλασφημίαν. Κι ὡς τόσο ἔτσι τῷ λέγε καὶ ἡ μετάφρασις τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας. Στὸ ξανατωμαῖον τοῦ Ἡ Νέα Διαθήκη κατὰ τὸ Βατικανὸν χειρό-

αὐτὸ στάθηκε νεκρὰ causa γιὰ τὰ ὅσα ἀκολούθησαν, δὲ ξέρομεν οἱ ἱεροσπουδασταὶς ὅμως σηκώθησαν ἀμέσως στὰ ὅπλα, καὶ οἱ περσινὲς ταρχαὶ ἐβρίξαν πίσω τὸ ζήτημα τοῦ ξαπλωμοῦ τῆς Γραφῆς γὰρ πολὺ καιρὸς. Σ' ἑνα ἔγγραφο ποὺ μᾶς τ' ἀντιγράφει ὁ Κρουμπάχερ στὸ βιβλίον του, ἡ Ἐκκλησίαν κηρύττει μὲ μεγαλόφωνον ψευδοαπὸ τῆς πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάζει τίς Γραφάς ὁ λαὸς μοναχὸς του.

Πόσο σημαντικὰ διαφέρει ἡ μιλημένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν τοῦ πρώτου αἰῶνα μ. Χ. δείχνει ὁλόκληθα ἡ σύγκρισις ποὺ κάμνει ὁ Κρουμπάχερ παίρνοντας ἑνα στίχον ἀπὸ τῆς μετάφρασης τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας, () τὸν ἴδιον στίχον ἀπὸ τῆς μετάφρασης ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν βασιλίαν, Ὀλγα, καὶ τέλος ἀπὸ τῆς μετάφρασης τοῦ Πάλλη. Εἶνε περιττὸ νὰ βάλουμε καὶ τὸ πρωτότυπον (Μαθ. 3¹⁰).

1. Καὶ ἰδοὺ, καὶ τὸ πελὲκι εἰς τὴν ρίζαν τοῦ

γραφοῦ, μεταφρασμένον ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη, μέρος πρῶτον, Ἀθήραι, 1902, ὁ μεταφραστὴς ἀλλάξε τὸ ρῆμα καὶ ἔβαλε πηγαινέιν.

(3) Παίρνω τὸ καίμενον τοῦ Κρουμπάχερ, δηλ. τὴν πρώτην πρώτην ἐκδοσιν. Τὸ δικό μου καίμενον (ἐκδοσιν τοῦ 1872) ἔχει πολλὰς ἀλλαγὰς πρὸς τὸ γερότερον, π. γ. πᾶν ἀντὶς κάθε καὶ μὴ κάμνον(1) ἀντὶς ποὺ δὲν κάμνει.

βέβαιον ότι θα το επιδιώξουν ως γυμνοί, απορρίπτοντες χάριν του σκοπού των του ιερού και αυτήν ακόμη την ελαφράν περιβολήν των και περιφερόμενοι εις τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας του ιερού πτόλιέθρου με τὸ κοστούμι τὸ ὅποιον ἐπέβαλεν ὁ Σαβαώθ εἰς τοὺς ἀμαρτήσαντας πωτοπολάστους.

Εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸ κάμουν καὶ αὐτοί, ἀφοῦ ὁ τραχηλὸς ἐκείνων οἱ ὅποιοι δὲν ὑποφέρουν ζυγόν, ἔπε- δείχθη πλέον τετραγωνικώτατα ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἴδι- κός μας, ὅπως κολακευόμεθα νὰ τὸ λέγωμεν καὶ νὰ τὸ πιστεύωμεν, ἀλλ' ὁ τραχηλὸς τῶν Ἀμερικανῶν.

ΠΑΡΟΥΣΤΕΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Μακριὰ δὲν ἦταν πρὸς ἄψιν
ξοπίσω του στὸ δρόμο
ὁ γέρος ὁ ἀργοκίνητος
τὸ δέντρο τὸ ἀπὸ τὸ
ἐλθόν γροικαίει μετ' ὅτου στρατὶ
ἀπάντεχό λατόμο,
Ποῦ τοῦ θανάτου οἱ χτύποι του
ἐμπνοῦσαν τὸ θυμὸν.
Κι' ἀπὸ τὸ δέντρο προέβη
μὲν νὰ δῇ ξανά,
Ποῦ πρὶν λίγη ὥρα βούβηζε
στὸν ἴσκιον του δροσά,
Μα σένα χτύπο πέφτεινε
καὶ σωριαζότανι κάτω
ὁ γέροντας καὶ το δέντρο
μετὰ τὰ πυκνόφυλλά του.

ΧΡ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἐδημοσί- ευσεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐρετεινῆς χειμερινῆς πε- ριόδου.

— Εἶνε πλουσιώτατο καὶ φιλολογικώτατο.

— Ἡ ἀθάνατη «Ὁρέστεια» τοῦ Αἰσχύλου, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Σωτηριάδη, με μου- σική τοῦ Stanford, θὰ παιχθῇ πρώτη πρώτη.

— Ἐπειτα ἔρχεται τὸ «Χειμωνιάτικο παραμῦθον» τοῦ Σαίξπηρ μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Κακλαμάνο, ἢ «Μόνα Βάνα» τοῦ Μαίτερλιγκ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ξενοπούλου τὸ «Ἡμέρωμα τῆς Στρίγγλας» τοῦ Σαίξπηρ μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Ποριώτη.

— Δύο τραγωδίαι τοῦ Σοφοκλέους, ἡ «Ἀν- τιγόνη» μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Μάνο στὴν ἐ-

θνική μας γλῶσσα καὶ ὁ «Οἰδίπους Τύ- ραννος» μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν κ. Βλάχο στὴν ὑπερ- καθαρεύουσαν, θὰ διαγωνισθοῦν γιὰ τὸ γέρας.

— Ἡ «Ἀντιγόνη» τὴν ἔχει ἀπὸ τώρα ἐξασφα- λισμένη τὴ νίκη. Θὰ τὸ δῇτε! ὁ κ. Μάνος μετὰ τὴν ἐμπνευσμένη καὶ ζωντανή μετάφραση του κατιόρ- θωσε νῆανστίστη τὴν παλαιὰν Ἀντιγόνην.

— Ἐνθ' ὁ κ. Βλάχος, τὸν ἐστράβωσε καὶ τὸν ἔθαψε γιὰ δευτέρην φορά τὸν ἀτυχῆ Οἰδίποδα.

— Ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος ποῦ μᾶς ἔδωσε πέρσι τὴν ἀληθινὴν μετάφρασιν τοῦ «Ἀμαξῶ Χένσελ» τοῦ Χάουπμαν, γιὰ φέτος μᾶς ἐτοίμασε τρεῖς ἀρι- στουργήματα.

— Μία κωμωδία τοῦ Bjornson, μιὰ τοῦ Σαίξ- πηρ καὶ μιὰ τραγωδία τοῦ Γκαίτε, τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις».

— Τὸ Βασιλικὸν μ' ἄλλους λόγους μᾶς ὑπό- σχεται γιὰ φέτος δουλειὰ σοβαρή, κ' ἔχουμε μιὰ ἀγαθὴν προαίτησιν πῶς θὰ ἐκπληρώσῃ τίς ὑποσχέ- σεις του.

— Ὁ διορισμὸς τῆς κ. Φεράλδης ὡς καθηγη- τρίας τοῦ Ὁδείου, ἐκρίθηκε ὡς μιὰ καινούργια ἐπι- τυχία τοῦ κ. Νάζου.

— Φαίνεται πῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου μας, μ' ὅλο τὸ λυσασμένο πόλεμον ποῦ τοῦ ἐκήρυξε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ βιολιτζῆ Μαρίνου, ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ θριαμβεύῃ.

— Φαντασθῆτε τί θάματα θὰ κατάρθωνεν ἂν τὸν ἐπροστάτουν καὶ ἡ «Κριτική».

— Τὸν «Κρίτωνα» τοῦ Πλάτωνος τὸν ὅποιον ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον θὰ ἄρχισουμε νὰ δημοσιεύουμε δὲν τὸν ὑπαγόρευσε ὁ κ. Χρηστομάνος.

— Κ' ὁ λόγος ἀπλούστατος: Ὁ συνεργάτης μας κ. Σταμόπουλος δὲν ἔχει τὴν ἀτυχία νὰ γνω- ρίζῃ προσωπικῶς τὸν κ. Θεατρώνην τῆς «Ὁμο- νοίας».

— Ὁ ὅποιος ἔχει ὑπαγορεύσει ὅλες τὰς με- ταφράσεις ποῦ ἔγειναν ὡς τώρα ἀπὸ δικούς μας καὶ ξένους μεταφραστές ποῦ ἔτυχεν νὰ τοῦ ποῦν καὶ μὴ καλημέρα μονάχα.

— Οἱ ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκλογῆς Πειραιῶς ἐξακολουθοῦν.

— Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα, ὅπως ἐξακολουθοῦν καὶ οἱ ρεκλάμες τῶν καταποτιῶν τοῦ Πίγκ.

— Καὶ φυσικώτατα, ἀφοῦ ὁ κ. Δαμαλάς κατα- σκευάζει καὶ τίς πρώτες καὶ τίς δευτέρας.

τοῦ κοινοῦ λαοῦ! Καθὼς ὁ Κρουμπάχερ τὸ ἀπο- δείχνει, το σιδερένιον χέρι τοῦ «ττικιστοῦ κρατοῦσε γερὰ καὶ ἐν φιλολογικῇ συγγραφῇ πρὸς 9 αἰῶνας, καθὼς καὶ σήμερον στὴν Ἑλλάδα. Μόνον ἐκεῖνοι ποῦ- γραψαν τὴ Νέα Διαθήκη, καὶ ποῦ μῆτε ξέρανε μῆτε θέλανε νὰ ξέρουν ἀπὸ φιλολογία, εἶχαν τὸ θάρρος νὰ βγάλουν τὸ κήρυγμά τους στὸ καθαυτὸ ἰδιώμα, τὸ ἄπλο, ὅχι ὅμως, καὶ χυδαῖον, τῆς καθη- μερινῆς ζωῆς.

Τὸ τελειωτικὸ ζήτημα ποῦ ἀναφέρθηκε στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀρθροῦ τούτου εἶναι παραπολὺ μεγάλον γιὰ νὰ ξεταστῇ ἐδῶ πέρα. Δὲ θέλω νὰ πῶ πῶς ὡς ἓνα βιβλίον ὁ Πάλλης καὶ ὁ Weymouth δὲν ξε- κινοῦν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρχή. Μὰ δὲ μοῦ φαίνεται πῶς ὁ παραλληλισμὸς εἶναι καὶ ὅλος διόλου σωστός. Ἡ ἀρχαῖα διάλεχτο τῆς ἐπιθεωρημένης ἀγγλι- κῆς μετάφρασης (Revised version) δὲν εἶναι καὶ στάλθηται νεκρὴ σὺν τὴν Ἑλληνικῇ καὶ θαρσέ- ουσια. Πέφτει, λόγῳ χάρις, φυσικῇ σὺν προσέ- κεται ὁ Ἀγγλὸς, καὶ ὡς μιὰ ὁ Ἀγγλὸς πολὺ δια- φορετικῶς ὅτι προσεύκεται. Καὶ μῆτε εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὴν καταλάβῃ ὁ κοινὸς λαός. Ἄλλο ἓνα, ποῦ καὶ οἱ μεταφρασταὶ τοῦ κ. Νά- στοῦ καὶ ὁ κ. Weymouth γράφουνε στὴν καλλιεργημένην νέαν Ἀγγλικὴν τοῦ παραδεγμένου

— Οἱ Ντούκμαν κάθονται στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μ. Βρετανίας.

— Τί παράξενα πράγματα! Νέκολουθουν τὴν μόδα τῶν ἀρχαίων στὸ ν. ὄσιμό τους καὶ νὰ κάθουν- ται στὸ καλλίτερον κ' εὐρωπαϊκώτερον ξενοδοχεῖο μας!

— Γιὰ νὰ ἦσαν συνεπεῖς σὲ ὅλα τους ἔπρεπε νὰ ζητήσουν τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν κ. Καθαδῖαν νὰ καθίσουν στὸ ναὸ τῆς ἀπτέρου Νίκης; ἢ στὶς φυλα- κὰς τοῦ Σωκράτη.

— Νέον καλλιτεχνικώτατον ἀνθοπωλεῖον στολίζει ἀπὸ χτὲς τὴν ὁδὸ Σταδίου.

— Εἶναι ἀπέναντι τοῦ θεάτρου Τσόχα καὶ τὸ διευθύνει ὁ κ. Ἀριστόφιλος Τσούτσος.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ

Φίλιππε «Νουμά».

Κάτι ἔλεγε σ' ἓνα φύλλον σου γιὰ τοὺς ἱεροκή- ρυκες μας: πάρε λοιπὸν καὶ τὸ ἀκόλουθον ἱστορικόν, ἐγγυημένο ἀπὸ μένα.

Ἡ σκηνὴ στὴ Χιλὴ, μικρὸ χωριὸ στὴ Μαύρην Θάλασσαν, ποῦ προμηθεύει στὴν Πόλιν πλούστρες, δούλες καὶ παραμάνες, ποῦ εἶναι δηλ. ὅτι ἡ Ἀν- δρος γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Πῆγεν ὁ ἱεροκήρυκας νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον, καὶ καθὼς εἶναι καὶ τὸ σωστό, μελοῦσεν ὁ ἄνθρωπος στὴν πρὶν ὑψηλὴν καθαρεύουσαν ποῦ ἤξερε. Ἐνθ' λοι- πὸν ἐφώναζε:

«... θεῖα συνάρσει, ὦ φιλόθεσκον πλήρωμα, ἐ- λυτρώθη τὸ ἡμέτερον γένος ἀπὸ τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας...».

κατ' ἀπὸ τὸν ἄμθωνα οἱ Χιλίτισσες μαζεμένες σταυροκοπιῶνταν νομίζοντας πῶς διαβάσει τροπά- ρια. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ μακραίνει, καὶ τότες ἔχασαν τὴν ὑπομονὴν καὶ ἄρχισαν τὸ διάλογον.

— Καμένη Μάλαμα, τί λέει τοῦτος; Μὴ λέει τὸ Βιαγγέλιον;

— Ὁχι, εἶπετο τὸ Βιαγγέλιον ὁ παπᾶς καὶ διάβηκε.

— Ἀμὲ τί λέει;

— Ρωτάεις ἐμένα; Ἀμὲ ἐσύ ξέρεις γράμμα! Ξέρεις τὸ Βιαγγέλιον καὶ τὸ Παλτῆρι, τὰ γράμ- ματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ρωτάεις ἐμένα;

— Καμένη, στράγγισα. Βυζάνουμαι!

τύπου. Γιὰ νὰ βροῦμε σωστὸ παραλληλισμὸ τοῦ ἔρ- γου τοῦ Πάλλης ἔπρεπε νὰ συστήσουμε ἐπιτροπὴν ἀπὸ «Kailyards» νὰ μᾶς κάμουνε μετάφραση σὲ μουσικῶφονη Σκωτσέζικη χωρικὴ γλῶσσαν, ἢ τὸ φίλον μου τὸν «John Ackworth» νὰ μᾶς κάμῃ Νέα Διαθήκη γιὰ τοὺς ἐργάτες τῶν Κλωσταδίκων, ἢ τὸν Kipling νὰ κολουθῇ τοῦ στρατιώτου: μετὰ «Κόκ- νικη» (Cockney)!) μετάφραση. Στὴν Ἑλλάδα ὥστόσο νὰ στέρξουν οἱ γραμματισμένοι νὰ παραδε- χτοῦνε γιὰ γραφὴ τὴ μιλημένην ποῦ βρέθηκε κατὰ- ληλὴ γιὰ κάμπους ποιητάδες τους, ἄλλο δὲν τοὺς μένει, παρὰ ἢ μιὰ τέτοια κάπως χυδαῖα μετά- φραση τῆς Νέας Διαθήκης, ἢ καθόλου καμμιά με- τὰφραση. Ἄν ὑπάρχουνε, (ποῦ δὲν τὸ πιστεύω), στὴν Ἀγγλίαν τᾶξες ποῦ δὲ νοιώθουν τὰγγλικά τῆς Γραφῆς, πᾶσι νὰ πῇ πῶς ἔχουμε κ' ἐμεῖς ἐμ- πρὸς μας τὸ ἴδιον δῖλημα, ὅσο καὶ ἂν εἶναι: χρή- σιμες οἱ νέες μεταφράσεις γιὰ παραφραστικούς ἢ γιὰ σχολικοὺς λόγους.

Κι ἄλλα πολλὰ μαθήματα μποροῦσε τινὰς νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σφῶ αὐτὸ βιβλίον, ποῦ μῆτε ἀνακε- φαλαίωση δὲν ἔχω τόπο νὰ τοῦ κάμω. Ἐνα ὅμως, γιὰ τοὺς γραμματικούς αὐτοὺς, ἀξίζει νὰ τὸ προσθέ-

(*) Μπαμποῦδες εἶναι οἱ ἴντοι οἱ γραμματισμένοι.

(*) Κόκνικη εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ στὴ Λόντρα.

— "Ε, καμένε, κατσήτε! Γάνιασε πιά του-
τος νά λήη.

— Μαρή, τυτός κατάκασε αὐτοῦ πιά! Θά
μὴ διαβῇ πιά;

— Σοὺς ντὲ, καμένε. Κρυμνίτιστα!

— Μαρή, ἀκόμα θά πῇ; Ἀμὲ τί λέει:

— Τὴν τῶφλα του καὶ τὴ μούντζα του λέει
πιά.

— Ἀρσεντρε, διὰθῃ ἔπαρε ἕνα σκρίμι καὶ λί-
γεψε ἡ καρδιά μου, καμένε.

— Μαρή Ζωγιώ, παίνατε καὶ τὸ παιδί τὸ
καμένο.

— Διὰθῃ μιά. Φτάνει σε πιά. Ἀτός σου λέει
τα, ἀτός σου ἀκούεις τα.

Καὶ δταν τελείωσε:

— Μαρή, κατέβηκε πιά.

— Δόξα σοι ὁ τῆσγ. Ἀμὲ πιά νά φράξῃ.

Ο ΑΝΗΣΥΧΟΣ

Ο ΑΝΑΔΟΧΟΣ

Φίλτατε Νομά

Ἐδιδάσσα ἕνα ποιημάκι εἰς τὸ χθεσινὸ φύλλο
τῶν «Ἀθηνῶν» καὶ ἐγέλασα ὅχι τόσο μὲ τὸ ποίημα
τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνίκανον καὶ τὸν γέλωτα νά μοῦ
προαλέσῃ, ὅτο μὲ τὸν περιεργότατον καὶ φαιδρό-
ταταν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐδημοσιεύθη.

Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶναι ἐνός νέου ἀπὸ τὴν Μ.
Ἀσίαν, ὁ ὅποιος ἀφοῦ τὸ ἔγραψε, τὸ ἔστειλε εἰς
τὸν κ. Πολέμη νά τὸ κρίνῃ καὶ νά τὸ παραδώσῃ εἰς
τὴν ἀθηνάσιαν.

Καὶ ὁ κ. Πολέμης τὸ ἐδιδάσσα, τὸ ἔκρινε, τὸ
ἐνέκρινε καὶ τὸ παραδίδωκε πρὸς δημοσίευσιν, συνο-
δεύσας αὐτὸ καὶ μὲ τὴν σχετικὴν καὶ ἀπαραίτη-
τον ἐκθεσιν πραγματογνωμοσύνης.

Νὰ ζήσῃ ὁ ἰσορῶπιστος, νὰ ζήσῃ ὁ ἀνάδοχος
σου, νὰ ζήσουμε καὶ μεῖς γιὰ νά καμαρώσουμε τοὺς
ἐκκολαπτομένους Ὑποπολέμηδες.

Δικός σας
ΑΒΑΦΤΙΣΤΟΣ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α
ΕΤΤΕΡΑΙ ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἐναρξίς μαθημάτων 10 Σεπτεμβρίου,
ἡμέραν Τετάρτην.

σομε σὲ ὅσα παρὰπάνω ἀναφέρθηκαν. Καταντοῦμε
δηλαδὴ στὴν ἀκόλουθη ἀρχή. Ἄν ἡ Νέα Ἑλλη-
νική μᾶς δείχνει πῶς βγάζει καὶ τρανώνει φαινό-
μενο πού ἀρχίζει καὶ πρωτοφαίνεται στὴ Νέα Δια-
θήκη, πρέπει μὲ πολλή προσοχή νά τὸ θεωροῦμε
ὡς καὶ πού θρέφεται καὶ μεγαλώνει μονάχο του
καὶ ὅχι νὰ νὸ βιάζουμε μὲ προκρουστικούς κλασικούς
κανόνες. Στὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, οἱ ἀλλή-
θεις πού μᾶς λέει ὁ Κρουμπάχερ τὸ κάμνουν ἀπα-
ραίτητο καὶ σπουδαῖο νά βραχνίζουμε τίς πηγές
τῆς νέας Ἑλληνικῆς πού παίρνουμε γιὰ χρῆσιν μας.
Θὰ εἴτανε μάταιο νά βγάξουμε τὰ συμπεράσματά
μας ἀπὸ τὰ τεχνητὰ ἑλληνικά τοῦ σχολείου. Ἐ-
κεῖνο πού χρειάζεται ὁ σπουδαστής τῆς Ἑλληνι-
στικῆς εἶναι προσεκτικὴ μελέτη τοῦ Πάλλη. Κι ὁ
Διαμαρτυρούμενος Χριστιανὸς πού τονε διαβάζει θὰ
λαχταρῇ νάρθῃ ἡ μέρα πού θὰ σιμώσῃ ἡ Ἱερὴ
Γραφή πρὸς κόντὰ σ' ἐκείνους πού ζοῦνε σήμερα στὶς
χώρες πού ὁ Παῦλος διδάσκει καὶ στοὺς γραμματι-
σμένους καὶ στὸν κοινὸ λαὸ τοῦ παλίου καιροῦ.

JAMES HOPE MOULTON

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Περιεχόμενα τοῦ ἀριθ. 69—70 τῶν ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ:
Γρηγορίου Εὐνοπούλου Ἑθνικὴ λατρεία.—Ἀγγέλου Ση-
μριώτη Εἰς τὴν γυναῖκα (ποίημα).—Σ. Κ. Σακελ-
λαροπούλου, Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος.—Σέλλεϊ ποίημα, μετά-
φρασις Κ. Πρινάρη.—Δούσανη Τὰ ὑποδύχια.—Σπ.
Δὲ Βιάζη Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Σολωμοῦ.—Π. Νιρβάνη
Φιλολογικὴ ζωὴ.—Ἀρ. Κουρτίδου καὶ Κ. Μιχαηλίδου
Θεατρικὰ ἄρθρα κλπ. καὶ ὑπὲρ τὰς 10 καλλιτεχνικὰς
εἰκόνας, ἐκ τῶν ὁποίων μίαν ὁμοκαταίαν εἰκόνα τῆς καλ-
λιτέχνιδος δ. Βιμαρμένης Σανθάλῃ καὶ μίαν ρομαντικω-
τάτην τοῦ ποιητοῦ Μαλακάση. Τὸ 71ον τεῦχος τῶν Ἀθην-
αίων περιέχει: I. Ν. Σβορώνου διενήλκτου Νομ. Μουσείου,
Τρεῖς βασίλισσαι τῆς Αἰγύπτου.—Ζ. Α. Παπαντωνίου,
Ποιήματα.—Θωμά Θωροπούλου, Γιάννουλης Χαλεπίης.
—Κ. Μίνου, Ὑπὸν Διόνυσου (ποίημα).—Σπ. Δ. Βιάζη,
Ἀπὸ τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ Σολωμοῦ.—Μαρία Ὑδρα-
Εἰκοσιεξὴ καὶ μία (διήγημα).—Παύλου Νιρβάνη, Φιλο-
λογικὴ ζωὴ, Οἱ ἐρωτικοὶ μυθογράφοι τῆς Ἰταλίας.
—Γράμματα.—Τέχνη.—Ἐπιστήμη.—Εἰκόνας.
—Τὸ Ναυτικὸ τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὸν δέκατον
αἰῶνα ὑπὸ Μιχ. Γούδα. Ἐκδοσις Κετικῆς. Ἱστορικὴ
μονογραφία ἀξανάγνωστη γραμμένη ἀπὸ τὸν ὑποπλο-
αρχο κ. ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πρὸ μαρτυρούμενους ἀξιωματικούς
τοῦ ναυτικοῦ μας.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὡδείου γνωστοποιεῖ, ὅτι τὸ
μάθημα τῆς Μονωδίας, λίαν εὐγενῶς ἀνέλαβε νά
διδάξῃ ἡ κυρία Φεράλδην.

Αἱ ἐγγράφαι εἰς τὸ μάθημα τοῦτο θέλουσιν ἐξα-
κολουθήσῃ μέχρι τῆς 26ης τρέχοντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Σ)βρίου 1903

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὡδείου
Ρ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΦΤΗΝΕΙΑ-ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ-ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ
ΜΑΡΙΑΣ ΚΥΠΡΙΑΔΟΥ
5 ΑΡ. ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡ. 5

Ὅλ' οἱ Ἀθηναῖοι εἰς αὐτὸ θά ῥάπτουν τὰ ὑπο-
κάμισάτους καὶ ὅλ' αἱ Ἀθηναῖς εἰς αὐτὸ θά πα-
ραγγέλλουν τὴν προῖκά του.

Ἐπισκεφθῆτε το καὶ θά πεισθῆτε. Ὅχι λόγια
ἀλλὰ πράγματα. Τὸ σύμβολον τοῦ νέου ἐργοστα-
σίου εἶνε:

ΦΤΗΝΕΙΑ—ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ—ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΕΡΔΟΣ 312, 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 312, 140 δραχμαὶ ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γου-
αῖον τοῦ τραπέζου καὶ τοῦ ΦΩΤΙΟΥ εἰς τοὺς πε-
λάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ἡσο-
λογίων ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διέξοδα ποσά,
ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.
Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναδιβίσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο
εἰς 1.000,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχωσι
τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὁ ποσὸν δὲ ἂ-
ζεῖ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς
Ἑθνικῆς Τραπέζης εἰς δραχ. 8 καὶ θέλοντας ν' ἀγορά-
σωσι τοιαύτην νά προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον
του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς δημοσίως
τις καὶ τί χαρὰ νά εἶνε ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυ-
σῆς δραχ. τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ὅτε γενήσεται ἡ
κλήρωσις.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Ι. Στ. Ὁ φίλος μᾶς γράφει: τὰκόλουθα γιὰ τὴν ὑπό-
θεσι: «Γιὰ τὴ Μακεδονίαν φοβοῦμαι θὰ καθοῦν τὰ χρο-
ματα καθὼς πάντα. Θὰ πῶσιν σὲ χέρια προξενικά, καὶ
ἔμε γύρευε. Μοναχὰ ἡ Κυβέρνησις θὰ τὰ σώσῃ δταν
γίνει τῆς ἀνθρωπότητι. Κάθε ἄλλο τοῦ κόσμου.—κ. Συν-
ταγματικό. Στὸ ἔργον ταῦ ἔχ! πόσο λυπούμεθα πού
δὲν μᾶς περισσεύει χρόνος νά τὸ ἐκμαστεύουμε—ἀπαντοῦμε
μ' ἕνα ἐπίγραμμα χαρακτηριστικώτατο:

Τὸ Σύνταγμα εἶναι βρῦσι
νερὸ τοῦ πῆρ καὶ πίνας.
Ἐθόλωτες εἰς βρῦση;
καὶ πῖτα οὐ θὰ πλύνῃ!

Δε τὸ παραδεχόμεθα πῶς ἔπει καὶ ἡ περίφημη κῆ-
βρῦσι εἶναι ὁλοκληρῆ καὶ λερῶναι καὶ χιτὰ καίμα τὰ
πῖτα:—δ. Τυτίκα. Ἡ Ἀρσενόφουσα ἐξέμεινε καθόλου
γιὰ γλώσσας. Καὶ τοῦ Κόντου τῆ γλώσσα ἀκόμα ἂν κου-
θεντιάζετο ὡς καὶ ἀρχὴν ἐκ τῶν αἰώνων. Δὲν θὰ στενοχω-
ρηθῇ καθόλου, ὅπως ἐλπίζουμε πῶς δὲν θὰ στενοχωρηθῇ
καὶ τις ἂν τὴς κουθεντιάται καὶ τὴν γλώσσῃ της.—κ. Χρ.
Π. Εὐχαριστοῦμεν. Στὸ ἄλλο φύλλο.—κ. Γ. Μαντ. Καὶ
τὸ δεύτερον τὸ λάβαμε ὡς ἀπομαρτυρούμεν.—κ. Judae Er-
raut. Τί γίνεται ὁ «Πατρις Ἠλίας»; Ποτε ἐπὶ τέλους;
—Για Μερ. Περιμένουμε τὸ διήγημα τοῦ Ὁφμαν. Ἐλ-
πίζουμε πῶς δὲν ἔγγραψεν πού ἀκόμα.—δ. Ἀρδο-
φνοῦδα. Φρονέστε νά πάρετε καὶ ἄλλα τρία καινούργια
γράμματα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον. Σὺς παρακαλοῦμε, ἴσα
με τὴν Τετάρτη, τὸ βράδυ ἔχετε σταλμένο τὸ ἔοδος σας.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

—Μπαῦρον: «ΤΑ ΝΗΣΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»
μετάφρασις Ἀργύρης Ἐφταλιώτης.
—Πλάτωνος: «Ὁ ΚΡΙΤΩΝΑΣ» μεταφρασμένος
στὴν ἐθνικὴ μᾶς γλώσσα ἀπὸ τὸν κ. Ι. Γ.
Σταμνόπουλο.
—Συμ. Σταθ. Ἡ ἀναγνώσματα τῶν ἐφημερίδων.
—Βάλλεν-Στάιν: ΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΑΝΕΞΑΡ-
ΤΗΤΟΥ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομηταὶ τῶν
Ἀθηνῶν ὅσοι ἀλλάξαν κατοικίαν, νά μᾶς τὸ
δηλώσουν γιὰ νά ξέρουμε ποῦ νά στέλνουμε
τὸ φύλλο.

Παρακαλοῦνται καὶ οἱ λίγοι συνδρομη-
ταὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πού δὲν ἔστειλαν ἀκόμη
τὴν συνδρομὴν, νά μᾶς τὴν στείλουν ἄφου,
καθὼς εἶναι γραμμένο καὶ στὸν τίτλο τοῦ
φύλλου, ἡ συνδρομὴ πληρώνεται μπροστὰ.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ”

Πορνεύονται ὁρακτικῶς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΗΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΔ.
ΔΑΚΗ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλου-
σιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΔΙΑΣΤΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ—ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR
N. S. LARDIS
ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.